

KALNIEČIAI

Laikraštį leidžia Kalnėnų progimnazijos Jaunieji literatai

Nr. 9, 2019-11-20

Spalio 17 dieną Kalnėnų progimnazistai susitiko su respublikinių haiku konkursų dalyve ir nugalėtoja Jūrate Norvaišiene. 7-8 klasių mokiniai turėjo galimybę susipažinti su japonų lyrikos žanru, poetine miniatiūra, kai atrenkami tik patys reikalingiausi žodžiai. Tai 17-os skiemenų eilėraštis, kuriame paprastai, lakoniškai pateikiamas tamprus gamtos ir žmogaus ryšys. Mokiniai klausė paskaitos, bendravo, domėjosi haiku kūrėjais ir patys kūrė „Haiku Mažeikiams“. Geromis emocijomis ir patirtimi dalijosi Mažeikių viešosios bibliotekos direktorė A. Bernotienė, bibliotekos darbuotojos ir haiku kūrėja J. Norvaišienė. Sakoma, kad šis žanras – tai susitikimo vieta tarp autoriaus ir skaitytojo. Siūlome paskaityti mūsų mokinių kūrybinius bandymus.

spindulių šviesa
per aukštus
gamyklos bokštus

paliėtę sniegą
pamirštame metus
slapta nuo vaikų

Maja Kaminskaitė, 7d

vaisių medis
obuolių pyrago
jaukiam vakarui

žiedo grožis
šiluma
mamos rankose

Neda Drungytė, 7d

atostogos
geltoni lapai
skrenda į Ventą

varpo dūžis
vidurdienį
kviečia atleisti

Ugnė Sutkevičiūtė, 8a

rudens pyragus
pjauna peilis
pakvimpa cinamonu

atostogų mintys
vidury pamokos
miegas

Skirmantė Danieliūtė, 8a

žvaigždėtas dangus
veda mintis į
saldžius sapnus

rudens parkas
pabaigos pradžia
ir viltis

Saulė Skabeikytė, 7d

didelis triukšmas
padeda pajaušti
nedidelę tylą.

vidinis skausmas
rodo kelią
į paslaptinę rytojų

Samanta Rakšytė, 7d

gyvenimo klaidos
priverčia atversti
baltą lapą

penki kalnai
ir upė
užvaldo mintis

Skaistė Svobutaitė, 7d

penki kalnai
penkios mintys
tyla

nukrito lapai
pliki medžiai
ir atgimimas

Manuela Smulkytė, 8a

upė prabėga
akmenis dažo
apleistas malūnas

vėlus vakaras
tyvuliuoja Venta
po senų tiltų

Patricija Kerė, 8a

Emilija Vilkauskaitė, 8a

MŪSŲ KŪRYBA

Žingsniuoju aš sodo taku,
Ir žvelgiu į raustančius beržus:
Parodė ruduo savo galią –
Nudažė miškus ugnimi.

Bet mano širdy – pilka tuštuma,
Širdis – lyg išdeginta medžių raudonio.
Bet prieinu aš parudusį beržą,
Kurs stovi palinkęs nuo metų naštos,
Nuo vėjų audringų rudens.

Nūnai išgirstu aš šlamesį lapų,
Nupjautų aštriais vėjo peiliais,
Ir atsainiai numestų auksinio rudens.
Ir pakeliu galvą – širdis vėl gyva,
Išvydus Tavo vaiskųjį veidą,
Skvarbiašias, giliašias Tavo akis,
Tarsi rozė Tavo skautųjį šypsnį.

Paimu nejučiom Tavo ranką,
Švelnią lyg skiautė aksomo.
Apsigręžę mes žengiam kartu
Pasitikti auksinio rudens.

* * *

Nesileisk slegiamas mirties šešėlio
Eik į priekį ir kartok:
Nuvyto šitiek sodų,
Užako tiek šaltinių,
O aš dar tebestoviu
Ant šiosios žemės krašto.

Nesileisk slegiamas ir įveikiamas mirties baimės,
Eik į priekį ir kartok:
Nuvyto šitiek sodų,
Užako tiek šaltinių,
O aš dar tebestoviu
Ant šiosios žemės krašto.

Nesileisk slegiamas mirties šešėlio, net jei jis ateis.
Eik į priekį, kol prieisi bedugnę ir kartok:
Nuvyto šitiek sodų,
Užako tiek šaltinių,
Ir man jau metas stoti,
Stot kartu su jais.
Nueiti į sodelį, pasiklausyt upelio.
Užkopti ant kalvelės ir pažiūrėt į tolį,
Pasižiūrėt tenai, kur rojus,
Tenai, kur amžini namai...

